Ч. 164 Неділя 25 липня (6 серпня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. съят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Розрухи в Зальцбурзі. — Справа Драйфуса. — Справа фінляндска в анґлійскім парляменті. — Вісти з Росиї.)

Вчера відбули ся в Зальцбурзі социялістичні збори, аби запротестувати против нового податку від цукру. По зборах кілька тисяч людий зібрало ся перед редакциєю клерикальної часописи Chronik і повибивали всї шиби. Візваня жандармериї, аби розійшли ся, не услухали, а ще й накинули ся на жандармів. Тоді жандармерия ужила оружия і поранила богато людий. Настало страшне замішане, вна слідок чого богато людий утїкаючи падало, а инші толочили по них і калїчили їх. Ще в ночи о 11-ій годині улиці були повні роз'ярених товп.

З причини незвичайної спеки в французскій Бретанії, відбуде ся процес Драйфуса не в малій сали судовій, як було первістно постановлено, але в значно обширнійшій сали ґімназиї в Рен. З суду до ґімназиї лиш кількадесять кроків і для уникненя всяких демонстраций, улиця, що веде до ґімназиї, буде в часі розправи цілковито замкнена для публичного руху.

На вчерашнім засїданю палати послів в Льондонї підніс посол Атерлей Джон справу Фінляндиї і висказав жаль, що льорд Сельсбері не постарав ся вступити ся за правами Фінляндиї перед царем. Із сторони правительства заявив секретар Бродрік, що та справа чисто внутрішна і що Анґлія не має права мішати ся у внутрішні ся відносини чужої держави.

Росийске міністерство просьвіти видало розпоряджене, в котрім широко розводить ся над конечностию навязаня сильнійшої звязи між університетскою молодїжею а її професорами. До сеї цїли треба стреміти всїми средствами, які суть до розпорядимости. В тій цїли міністерство заряджує урядженє на університеті практичних наукових вправ в роді істнуючих на австрийских університетах наукових семинарий, що були би під безпосередною управою професорів університету. Окрім того міністерство заряджує, аби на університеті творено як найбільше літературних і наукових кружків, над котрими надзір мали би професори університету. Одним з дальших средств обостронного зближеня університетскої молодїжи з університетскими професорами, повинні бути по думці міністерства просьвіти, інтернати для університетскої молодїжи. На сю цїль правительство рішає ся жертвувати значнїйші суми, а надїє ся, що й суспільність таку інституцию сильно попре. Рівночасно царь велїв на інтернати при царских університетах видати з державних кас одноразово 3,262.000 рублїв, а 32.400 рублїв на урядженє університетских практичних курсів наукових. — Polit. Corr. оголошує лист з Петербурга, вимірений против Франциї, з причини послїдного зближеня Франциї до Німеччини. В тім листї сказано, що з разу не приписувано великого значіня візитї німецкого цїсаря на француский корабли „Іфіґенія". Однак з часом голоси французкої праси і инші події викликали зворот опінії в Росиї і неспокій. Франция — пише автор листу з Петербурга — попадає з одної остаточности в другу. Дальше кореспондент відкидає закид, що Росия не попирала Франциї в справі Фашоди, і доказує, що французско-росийский союз заключено не в цїли попираня авантурничих кольонізацийних плянів, але виключно для удержаня дотеперішного стану посїданя.

Теперішна бельґійска система виборча заведена там перед чотирма роками була — як ми свого часу доносили — причиною, що прийшло майже до революциї, небезпечної для короля і самого престола. Супротив того правительство уступило, прийшло до кризи кабінету і король поручив утворенє нового міністерства Де Сметови. Король є за тим, щоби один округ вибирав лише одного посла і, щоби справедливо роздїлено виборчі округи, але так, щоби через виборчу реформу парляментарної більшости не дістали в руки социялісти. Того боїть ся не лиш король, але також ліберали і радикали, хоч для поваленя теперішної виборчої реформи подали социялістам руку. Новий кандидат на президента міністрів Де Смет хоче побільшити число мандатів і завести в цїлім краю пропорціональну виборчу систему. На загальне голосованє не годить ся з тих самих причин, що й король. Тоди социялісти заволоділи би парляментом, а також монархічний устрій був би в поважній небезпечности. Першою точкою нового кабінету буде виборча ре-

---

31)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского)

(Дальше).

— Що до того, то я не зміню своєї гадки — відповіла ґрафиня Еверстронґ, запанувавши вповні над собою. — Або приймайте ту пенсию, яку Вам даю, або нї, як собі хочете. Більше не дістанете від мене, чи сяким, чи таким способом. А що до тої погрози, що розкажете всїм людем в селї мою сумну історию, то она не робить на мене ніякого впливу. Кажіть всїм, що хочете! Мнїнє людий на щасте не має для мене ніякого значіня.

— Аж до завтра рана надумаєш ся инакше — сказав на то „Чорний Мільзом".

Він мало не сказив ся із злости. Був би таки роздер ту женщину, ту горду людину, що сьміла ставити єму опір.

— Не зміню моєї постанови — відповіла Гонория. — Ви не могли перемогти мене, коли я була слабосильною дитиною і не мала з нізвідки помочи; чей ще то собі пригадаєте.

— Га! Ти мала тогди дивну вдачу — булась якоюсь свого ро, дитиною, з твоїм блїдим лицем і твоїми великими чорними очима.

— А так; і вже тогди могла моя воля ставити опір мужчинам і женщинам; тогди помогла она менї боронити ся навіть від Вашого насильства. Ви і ті, що з Вами держали, могли з мене серце вирвати, але сили волї Ви менї не нагнули. У мене ще така сама сильна воля, як була тогди, Томо Мільзоме; і нїчого Вам не поможе, коли схочете погрозою мене инакше настроїти.

Чоловік той не зараз відповів. Він видивив ся понурим, прошиваючим поглядом на тото блїде, відважне лице женщини, що ішла коло него.

— Мій правний дорадник називає ся Динфорд — сказала Гонория; — пан Йосиф Динфорд з Ґрейс Ін. Коли приїдете до Льондону і підете до него, то він Вам дасть четверту часть Вашого річного доходу.

— Двайцять пять фунтів! — замуркотїв Мільзом. — Красна сума то, аби я так здоров! А ти маєш на рік пятнайцять тисячів фунтів!

Ну так.

— Аби же на тебе спало прокляте загніваного і огірченого серця! — сказав той чоловік.

Ґрафиня Еверстронґ відвернула ся з виразом відрази від свого товариша. А всеж-таки она не боялася єго. Она пустила ся поволи назад до фірточки, котрою виходило ся на сїножать, а Мільзом ішов за нею, кленучи за кождим кроком. Коли вийшла на сїножать, поступила ся нараз постать шпігунки в тїнь гущавини, в котрій стояла, аж Гонория щезла в другій фірточцї на противнім кінци сїножати і аж заглухли десь далеко тяжкі кроки Мільзома.

Аж тогди тота, що підслухувала, виступила на сьвітло місяця, і показало ся блїде подовгасте лице Іванни Пейленд.

— — — — — — — — — — — —

Коли Іванна Пейленд того вечера вичісувала своїй панї волосє щіткою, позволила собі розпитати єї про єї наміри на будучність, та кинула осторожно і покірно кілька питань, на котрі ґрафиня Еверстронґ не так вже здержаливо як давнїйше відповіла. З відповідий своєї панї побачила служниця, що она анї на крихту не думає о тім, щоби зміняти місце побуту; противно, що она має намір побути бодай рік в Рейнґемі.

Іваннї стала дивна та рішучість, яка пробивала ся в поведеню ґрафинї. Она гадала, що ґрафиня Еверстронґ буде спішити ся, щоби чим скорше покинути то місце, де була предметом докорів і маловаженя.

— Як би я була на єї місци, то я би поїхала до Франциї та виступала в Парижи яко велика панї — а там жиє ся двайцять разів веселїйше і приятнїйше, як денебудь в сїм дурнім, старім краю — думала собі Іванна Пейленд. — Як би я мала єї гроші, то я би їх видавала, щоби на злість другим уживати житя.

— Як Ви тут лишите ся на довше, то я побоюю ся, що западете на здоровлю — сказала Іванна, постановивши собі зробити все, що лиш можна, щоби змінити пляни своєї панї. — По такім тяжкім горю, як Ваше треба якоїсь розривки. Коли я мала честь жити з княгинею Монтенту і ми стратили доброго князя, то перше, що я сказала княгини по похоронї, бу-

форма не лиш для посольскої палати, але і для сенату. За пропорціональною системою заявили ся ліберали і часть социялістів. Однак в социялістичнім таборі панує невдоволене, бо більша часть социялістів домагає ся безпроволочного заведеня загального права голосованя. Социялісти зложили також в тім напрямі заяву, і повідомили Де Смета, що будуть виступати против кождої реформи, опертої на пропорціональній системі.

Новинки.

Львів дня 5-го серпня 1899.

— **Іменованя.** Ад'юнктами судовими іменовані авскультанти: др. Жигм. Гофмокль для Дрогобича, Жигм. Яцковский для Сокаля, Петро Зачек для Снятиня, Стан. Ґавенда для Яворова, Жигм. Родзинкевич для Делятина, Фр. Ковальский для Дубецка, Тад. Подбельский для Рави, Едв. Льоренц для Долини, Ник. Селецкий для Бродів, Яросл. Барановский для Підгаєць, Ів. Трач для Косова, Казим. Подбельский для Гвіздця, Мар. Швед для Устрік, Мирон Кимакович для Заліщик, Теоф. Копистиньский для Судової Вишні, Теодот Норсесович для Журавна, Володим. Зарицкий для Бучача, Стан. Дидушиньский для Тисьмениці, Генр. Корженьовский для Чорткова, Фр. Кратохвиль для Камінки струмилової, др. Стан. Зьолковский для Рогатина, Володим. Верещиньский для Чешанова, Стеф. Буковский для Бурштина, Тит Гоблер для Підгаєць, Ігн. Хиляк для Микулинець, Евг. Тарнавский для Вадовиць, Тад. Заячківский для Снятина, Ґед. Лисенецкий для Садогори, Сим. Кнопф для Порохника, Еліґ. Яницкий для Долини, Жигм. Гучковский для Сокаля, Ів. Герасимович для Нижанкович, др. Фил. Евин для Угнова, Володисл. Чехович для Рогатина, Брон. Махновский для Мільниці, Стан. Еминович для Жидачева, Каєт. Боярский для Будзанова, др. Фр. Гофмокль для округа львівского висшого суду краєвого, Стан. Ганкевич для Добромиля, Ів. Соха для Теребовлі, Кам. Стефко для Бродів, Вл. Волощук для Сіняви, Жигм. Смуликовский для Городка, др. Ад. Песьоловский для Дрогобича, К. Сенковский для Скалата, Ад. Жмудзиньский для Динова, Ераст Дроздовский для Ярослава, др. Отмар Лінк для Куликова, Вас. Щербатюк для округа львівского висшого суду краєвого, Ант. Май для Збаража, Стан. Коваржик для Збаража, Ів. Псарский для Делятина, Конр. Заремба для Підгаєць. Едв. Галик для Березова, Каєт. Косач для Калуша, Жигм. Драт для Немирова і др. Юл. Шайдт для Сучави. — Ад'юнкт судовий Ник. Старосольский перенесений з Чешанова до Сяноки долішної.

— **Нова учительска семинария.** Силою рескрипту міністра просьвіти з дня 3 липня 1899 ч. 17.210 буде з початком нового року шкільного, отже з днем 1 вересня с. р. отворена в Заліщиках мужеска семинария учительска з язиками викладовими польским і рускім, в той спосіб, що насамперед отворені зістануть кляса приготовляюча і I. курс, а в слідуючих трех літах буде входити в жите що року один дальший курс. Заким маючий сю іменувати директор того заведеня обійме урядоване, буде приймати вписи зголошуючих ся, відповідно кваліфікованих кандидатів, ц. к. окружний інспектор шкільний в Заліщиках. Ученики, хотячі бути приняті до кляси приготовляючої, мусять виказати ся, що скінчили найменше $13^1/_2$ літ житя, бо після обовязуючих приписів, може бути принятий на I. курс тілько той, хто скінчив 15 літ, або дістав від краєвої ради шкільної диспензу від того нормального віку; однак тая диспенза не може бути уділена убігаючому ся, єсли не має що-найменше $14^1/_2$ літ житя. Примітити при тім належить, що вже в сім році преліміновано значну квоту на стипендію для учеників, отже пильні і порядні ученики можуть від разу числити на стипендію для студий в семинариї учительскій.

— **З станиславівскої епархії.** Іспит на церковних півців здали: Тома Вербицкий з Чернелиці, Андр. Романовский з Ясенева польного, Петро Ясенчук з Білобожниці, Ів. Джуранюк з Косова-міста, Григ. Перецкий зі Скали. Йос. Пакуляк з Кривча, Ів. Яхневич з Репужинець, Вас. Павлишин з Угринова-долішного, Ів. Ткач з Сковятина, Ів. Цюцяк з Радча, Дим. Боднар з Вільшаниці. Мих. Лучка з Задарова, Петро Воловський з Ляцкого ad Устє і Софр. Врублевский з Королівки кудринецкого деканата.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Ради господарскі.

— Ячмінь має найбільший покуп до броварів, і він добре платить ся, але лиш тогди, коли зерно єсть ясне як золото, середно велике з тоненькою на нім лупинкою і легко та рівно пучнявіє і кільчить ся. Для пивовара дуже не добре, коли підчас збірки ячменю бувають зливи і зерно напучнявіє або й покільчить ся. З того й для господаря виходить шкода, бо єму трудно такий ячмінь продати. Длятого при збірці ячменю ось як треба робити: Скоро ячмінь на покосах підсох, треба єго вязати в малі снопи і таки ячмінними перевеслами а при тім треба вязати близше колося, як гузіра. Відтак ставить ся один сніп сторцом а доокола него косо вісім других. Щоби же колосе не замакало на дощи, то верх тої купки кладе ся шапку з трох менших снопів звязаних з собою разом житним перевеслом а вяже ся близше гузіря як колося. Шапку ту накладає ся гузіром до гори, а колосем в долину. Підчас слоти мокне лиш колосе шапки і їх треба відтак молотити окремо від броварного ячменю. Задля того, що треба вязати менші снопи та ще й робити шапку з них, єсть трохи більше роботи, але за то має ся красний як золото ячмінь, котрий ліпше платить ся.

— Добрий тік можна зробити в той спосіб, що до звичайної глини, після того чи она дуже масна чи ні, додає ся одну, дві або й три части дрібненько пересіяного попелу з вугля камінного, котрий можна за дармо дістати на кождім двірци зелізниці. Попіл той розробляє ся рідко з водою і замішує ся нею глину, котру відтак лишає ся на якийсь час на купі, щоби трохи згусла. Тою глиною вимащує ся приготовлений тік на 5 центиметрів грубо і убиває ся широкими довбеньками. Відтак мастить ся ще другу і трету верству і знов убиває ся довбеньками. Скоро би глина пукала то треба єї бодай що другий день убивати довбеньками. Наконець коли тік вже зовсім гладкий, вимащує ся єго ще два рази асфальтовим тером.

ло: Зміна місця, прошу Вашої ласки, зміна місця; нема нічого ліпшого як то, коли прийдуть нараз тяжкі удари судьби. Лікар хорошої княгині повторив, розуміє ся мої слова і до тиждня по тім сумнім обряді ми поїхали на континент, де й позістали через цілий рік. По сім часї хороша княгиня віддала ся за маркіза Пурпельтавн.

— То княгиня борзо потішила ся—відповіла ґрафиня Еверстронґ з гірким усьміхом.— Зміна і розривка подорожи через континент мусїли не мало причинити ся до того, щоби затерти память на померлого мужа. Мені не пильно затирати ту намять, бо він був мені над все дорогим.

Іванна Пейленд споглядала слідливо на бліде, поважне лице, яке відбивало ся в зеркалі.

— Для мене то, що в сьвіті називають розривкою, не мало великої сили притягаючої— говорила Гонория дальше. — Мої дитинні літа, моя молодість були повні смутку — є горю, таким, як то, якого я зазнала, Ви Іванно не маєте і поняття, хоч я чула як Ви жалували ся, що Ви богато натерпіли ся. Згадка на то стає мені тепер живійше перед очима, як коли небудь. Отсе й причина, що я уникаю товариства, котре не може дати мені ніякої правдивої розривки. Хоч би я й немала ніякої окремої причини оставати ся в Рейнгемі, то таки мимо того не хотїла би я виїхати.

— Але Ви, міледі, маєте якусь окрему причину? — допитувала ся Іванна цікаво.

— Авжеж.

— А чи можна спитати...

— Можете Іванно; а мені здає ся, що я можу мати до Вас повне довіре, бо гадаю, що Ви мені прихильні. Я думаю лишити ся в Рейнгем, бо провидіне Боже не лишило мене в сій хвили смутку саму одну. Маю надію, котра наказує мені зі спокоєм дожидати будучности. Позістану в Рейнгем, бо сподіваю ся, що слідуючої весни народить ся дідич Рейгемского замку.

— О, якеж щасте! І Ви бажаєте, щоби той дідич в замку прийшов на сьвіт, міледі?

— Хочу того! Я стала ся жертвою злочинного замислу, але на другий раз не піду вже на осліп в сїтку; а нема ніякої підлоти, якої би мої вороги не могли видумати. Не сьміє бути ніякою тайною, як я жию. Від хвилї смерти мого мужа, аж до хвилї коли єго дитя прийде на сьвіт, мусять приятелі і знакомі покійника знати о кождім кроці мого житя. Мусять мене видїти що дня. Буду жити в старім домі окружена всїми, що ґрафа Освальда знали і любили. Ніякі підлі інтриґи не сьміють сказати, що якийсь підступ якесь обманьство вяжуть ся з народженем сеї дитини. Коли буду жити і буду в силі боронити дитини, то буду єї берегти від всякої небезпечности і боронити від всякого ворога. Буде досить ворогів, що будуть готові переслідувати Рейнгемского дідича.

— Длячого, міледі?

— Бо жите дитини і моє власне будуть стояти межи одним падлюкою а великим майном. Коли би я і моя дитина померла, став би Реджінальд Еверстронґ дідичем цілого богатства, котрого дідичем був вже раз признаний. Після розпорядженя ґрафа Освальда дістане він тепер дуже мало, але на будучність має деякі вигляди. Коли би я умерла бездітною, то він одідичив би Рейнгемску маєтність. Коли би померли оба єго перві братя Дарґуни без наслідників, то він одідичив би річно десять тисячів фунтів.

— Та же то лиш дуже слабі надії, міледі. Длячогож би ґраф Реджінальд Еверстронґ мав пережити Вас або обох панів Дарґунів?

— З ніякої иншої причини лиш з тої, що він падлюка — відповіла Гонория поважно. — Суть люди, що здібні до всего. Але досить того. Я звірила ся Вам з моєю тайною, Іванно, бо гадаю, що мої інтереси лежать Вам на серци. Тепер знаєте, чому я рішила ся лишити ся на замку в Рейнгем. Як Ви гадаєте, чи мій намір розумний?

Іванна не відповіла зараз а відтак сказала:

— Ну так, міледі, я гадаю, що розумний.

— А тепер вже ідіть собі. Добра ніч! Я Вас сего вечера за довго задержала; виджу то по годиннику. Але я так била ся з гадками, що й не добачила, що час так борзо минув. Добра ніч!

Іванна Пейленд уклонила ся і вийшла та зараз зачала робити свій рахунок.

— Чи она добра, чи зла? — питала она себе саму, сївши собі коло огню в своїй комнаті. — Коли она зла, то мусить бути дуже хитра, бо дивить ся чоловікови тими чудними, чорними очима так щиро і отверто в лице як би жива правда. Мусить она добра і правдолюбива. Мусить она таки такою! А все-таки щось мусить бути в тім, що єї тої ночи не було, щось мусить бути в тій історії о розваленій башті, котрій ніхто не може повірити!...

ГЛАВА ЧОТИРНАЙЦЯТА.

Двірок з видом на ріку.

Майже три роки не було Томи Мільзома в Льондоні. В чотири неділі по смерти Валентина Джернема арештовано єго за якесь вломане і засуджено на пять літ на заслане. В несповна три роки удало ся Мільзомови хитростию і удаванем увільнити ся знову та вернути до Анґлії паном своєї волі.

Він вийшов в Шкотії з корабля на беріг і звідси вандрував пішки до Йоркшіру, коли случайна стріча з давним знакомим спонукала єго спочивати в Рейнгемі. Оба волоцюги, один такий самий падлюка як і другий, стояли разом коло брами від парку під ту пору, коли виходив похоронний похід.

Так зроблений тік держить вдвоє ліпше як звичайний а єсть лиш мало що дорожший.

— **Як можна кури борзо і добре утучити?** Кропиви єсть всюди подостатком і она не коштує нічого а єї можна дуже добре уживати до тученя курий. Сухе листє кропиви і насінє треба стерти на порошок, домішати до того житної муки і ґрису, залити помиями, або водою, котру сцідить ся по звареню обібраної бульби і замісити тісто. З того тіста робить ся або клюски, котрими напихає ся кури, або лиш затирку,котру кидає ся їм.При тім треба курем давати що дня три рази по трохи вівса. В той спосіб кури утучать ся дуже добре до трох недїль, а мясо буде делікатне і смачне. Листє і насінє кропиви треба насамперед добре усушити, а відтак утерти на порошок.

— **Що то єсть анґлійска хороба** (Rhachitis) **і що робити від неї.** Анґлійскої хороби дістають малі діти від другого місяця аж до шестого року житя. Кости у них не відживляють ся добре, не дістають з поживою потрібних т. зв. вапнених солий і стають длятого мягкими та вигинають ся. Анґлійска хороба показує ся звичайно аж по відлученю дитини. Дитина єсть блїдонька, шкірка на тїлі звисає, мушкули мягонькі, діти не беруть ся борзо ходити, не можуть добре травити і западають часто на біґунку. В шестім місяци житя пізнати у дитини анґлійску слабість по тім, що головка у неї мягонька і подає ся під пальцями, а так само і ребра. Пізнійше роблять ся у дїтий руки і ноги в кістках значно грубші; пороблять ся ніби грубі обручки, а ніжки вигинають ся, стають мов шаблї і бувають вигнуті до середини (О-ноги), або вигнуті від поля (Х-ноги). Слабість та може бути або родова, або єї причиною бувають холодні, вогкі і нездорові помешканя, а найчастїйше винуватє тому зле живленє дитини: штучне плеканє, годованє дїтий западто рідким молоком і стравами, котрі дають костем замало вапна. Від анґлійскої слабости помагає найбільше добре живленє дитини. В другім і третім році треба таким дїтем давати богато нерозпущеного доброго молока, два рази на день потравку з телятини, або зупи з добре увареного і перепущеного через сито гороху, печене мясо, яйця на мягко і пшеничний хліб, але питльований. Не вільно давати дїтям цукру і всїляких солодких річий, мучних страв і бараболь та страв квасних. Також треба зважати на то, щоби дїтий не перегодувати. Дальше треба дїти купати в соли (на одну купіль чверть топки соли) і виходити з ними на сьвіжий здоровий воздух, особливо до лїса і в гори.

Всячина господарска.

— **Огірки на салату в зимі** можна спрятати собі слїдуючим анґлійским способом: Красні зелені огірки оббирає ся чистенько, насолює ся добре а по кількох годинах парить ся кипячим оцтом і викладає ся на сито, щоби стекли і простигли. Коли вистигнуть, складає ся їх до слоїків додаючи трохи шальотки, чіснику, кілька зерен перцю а на то гірчицю в мішочку, та наливає ся сьвіжим студеним оцтом і завязує слоїки. Так держать ся зелені огірки через зиму і треба їх лиш відтак покраяти на салату та приправити з оливою.

— **Коли горить в хатї в середині**, треба памятати на то, що сподом при самій земли єсть завсїгди верства чистого воздуха. Щоби з такої хати виратувати ся, треба зараз кинути ся на землю і лїзти до дверий. Лице при тім можна закрити мокрою хустинкою або яким фляпельовим платком, через котрий можна віддихати, а котрий в значній части диму не допускає.

— **На мурашки в саді і на пасіцї** суть добрі слїдуючі способи: Треба розтерти саджі з льняним олїєм і помастити тою мішаниною дерево в горі доокола, зробити ніби чорну обручку. Через ту обручку не перелїзе ніяка мурашка. Коли дерева молоденькі і мають гладку кору, то досить лиш зробити на пни крейдою обручку доокола. Скоро яка мурашка влїзе в ту крейдову обручку, крейда чіпить ся єї ніжок і мурашка спадє з дерева. — Щоби в пасїках здержати мурашки від улиїв добре єсть — поминувши чистоту — зварити полину і тою водою облити землю доокола пнів.

— **Дуже добрим средством на блощицї** єсть оцтова кислота (квас оцтовий), котрої одна капля вбиває блощицю від разу. У всї шпари, де лиш могли би бути блощицї, запускає ся тої кислоти при помочи склянної сикавочки. Оцтова кислота єсть дешевша як т. зв. порошок на комахи, а нищить не лиш блощицї, але й їх зародки.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Вистава дробу** сполучена з виставою голубів і кріликів відбуде ся в Ярославі в місяци вересни с. р. Виставу ту устроює перше галицке (польске) Товариство годівлї дробу, стояче під протекторатом княг. Юр. Чарторискої.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 4-го серпня: Пшениця 9·— до 9·25 зр.; жито 6·20 до 6·50; овес 5·80 до 6·20; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний —·— до —·—; горох до вареня 6·50 до 9·50; вика 4·50 до 4·75; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·50 до 4·70; гречка 7·50 до 7.75; конюшина червона —·— —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 5·80 до 6·—; хміль 65·— до 75·— ріпак 10·50 до 11·—

— **Цїна волів у Львові.** На торзї дня 2 серпня плачено за воли пересічної живої ваги 400 до 500 кл. по 28 до 32 зр. За корови пересїч. живої ваги 350 до 500 кл. по 23 до 29 зр. За бугаї пересїч. живої ваги 400 до 600 кільо по 26 до 30 зр. — **Мясо** в різници: передне по 44 до 52 кр.; заднє по 44 до 48 за кільо.

— **Цїна телят, безрог і овець на заріз:** На торг до Відня привезено дня 3 серпня 2789 штук телят, 1733 штук живих а 705 штук патрошених безрог, 231 штук патрошених овець і 101 ягнят. За патрошені телята плачено по 38 до 58 кр., за живі 30 до 36 кр., за ліпші 38 до 44 кр.; за найлїпші по 46 до 52 кр. — За молоді безроги 34 до 43 кр., за патрошені тяжкі 50 до 54 кр., за підсвинки 46 до 54 кр. За патрошені вівцї 36 до 44 кр. за кільо. Пара ягнят по 4 до 12 зр.

— **Цїна віктуалів у Відни.** Дня 29 липня плачено: яйця 36 до 45 штук по 1 зр.; масло по 90 кр. до 1 зр. 40 кр.; бараболї круглї по 3 до 6 кр., цибуля 5 до 10 кр., чіснік 14 до 25 кр., сочевиця 20 до 40 кр., горох 16 до 24 кр., квашена капуста 12 кр., шпінат 30 до 40 кр., зелена фасолька 10 до 24 кр., помідори 10 до 16 кр., черешні 35 до 60 кр., вишні 50 до 80 кр., суниці з лїса 50 кр. до 1 зр. 80 кр., малини з лїса 21 до 36 кр., афини 12 до 25 кр. — все за кільо. — Кель 1 до 4 кр., каляріпа 1 до 3 кр., біла капуста 4 до 12 кр., червона капуста 10 до 30 кр. карафіоли 6 до 20 кр., головка салати 1 до 4 кр., огірки на салату 4 до 20 кр. — все за штуку. — Зелений горох в стручках 10 до 24 кр. за кільо, а лущений 25 до 70 кр. за лїгру.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ішль 5 серпня. Приїхали тут вчера міністри: війни бар. Кріґгамер і просьвіти ґр. Білянд. Обох міністрів приймив Цїсар на авдиєнциї, а відтак запросив їх на обід.

Букарешт 5 серпня. Оголошений урядовий бюлетин оповіщує, що стан здоровля короля поправив ся і вскорі король прийде цїлком до сил.

Християнія 5 серпня. Вчера замкнено т.зв. міжпарляментарну мирову конференцию.

Таким способом побачив Тома Мільзом знову тую, котру називав своєю донькою, а котра три роки тому назад втекла була з своїм дїдом з тої злощастної домівки.

По своїх безуспішних сходинах з Гонорнєю, навернув ся Тома Мільзом знову до Льондону.

— Прийде ще час, панї ґрафине, коли ми порахуємо ся з собою — муркотів він сам до себе, коли кленучи споглядав на замок і єго вежі та виходив з тихого села.

Перейшовши широкий простір, вкритий ґрунтами під будову і новими домами, який лежав межи Льондоном а провінциєю, пустив ся він в ту сторону, де була та часть міста, в котрій він перед трома роками найбільше обертав ся. Ішов борзо оживленими улицями, на котрих глотило ся щораз більше людий, чим більше зближав ся до Товру. Але хоч і як борзо ішов, час минав ще борше. Було в полудне, коли зайшов до тихого місточка Барнет. Була ніч, коли в добре знаній собі стороні зачув музику та вигопкуванє. Пішов простісенько під „Веселого моряка“.

Тут було все по давному. Лоєві сьвічки в завішенім циновім сьвічнику пускали лиш слабе сьвітло. Горячий лій капав від часу до часу на гостий, що вистоювали коло буфету. Була і музика. Пискливі скрипки вигравали тоті самі старі шкотскі та ірляндскі танцї. Видко було тоту саму товпу моряків та простоволосих женщин з голими раменами, що вкрикували в душнім шинку, той сам густий дим з тютюну, і та сама мішанина голосів доходила з концертової салї. Від часу до часу дала ся зачути голосна розмова та сьміхи а поміж тим проклони і сварка, бренькане старого фортепяну та фістуловий голос якоїсь пужденної сопраністки.

„Чорний Мільзом“ заким зайшов під „Веселого Моряка“, насунув собі добре крисаню на очи.

Хата, в котрій був шинок, була значно понизше улицї. З горішного ступеня сходів, по котрих гості пана Веймана звикли були ходити до сеї гостинної домівки, міг „Чорний Мільзом“ видїти понад голови людий лице занятого при шинквасї господаря.

На сїм підвисшенім становищи чекав Мільзом, щоби Денис Вейман случайно глянув на стоячого на порозї чужого чоловіка. Коли то стало ся, потер ся Мільзом борзо на відлїв рукою по ротї, що було очевидно знаком для порозуміня, Вейман відповів на той знак кивненем головою, почім „Чорний Мільзом“ зійшов на долину і приступив аж до шинквасу.

— Чи можу у Вас, друже, переночувати і дістати вечерю? — спитав він змінєним голосом.

— А вжеж що можете — відповів Вейман; — можете всего дістати, що лиш серце забагне, скоро лиш за то заплатите! Отся господа найгостиннїйша для тих, що можуть заплатити свій рахунок.

Той неконче дотепний дотеп сподобав ся матрозам та женщинам, що стояли коло стола.

— Коли підеге в онтї двері, то знайдете там для себе догідну комірчину — сказав Денис Вейман голосом, як-би говорив до якого незнакомого. — Я Вам пішлю туди вечерю, скоро буде готова.

Тома Мільзом кивнув на то головою, на знак, що годить ся на то. Він отворив знані собі добре деревляні двері та зайшов до малої закопченої комірчини, що під „Веселим Моряком“ називала ся „гостинною“. Була то тота сама комірчина, в котрій він перший раз побачив Валентина Джернема.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

До Народноі Часописи

і

Газети Львівскоі

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).